

IZ OSTALINE † SREČKA KOSOVELA

O Č I

Mraz. Cestne svetiljke obsevajo sneg.
Vse mrtvo. Ura kaže pol dveh.
Tiho zaspalo je v srcu sedaj
kramljanje, veselje, obrazi, sijaj.
Le eno iz téme še vame strmi —
to so njene žametne črne oči.

Kot belih angelov svetli soj
sočutje oči je bilo z menoj,
kot senca se rahlo dotakne snega,
so me poljubile na rano srca.
Glej! Sredi noči je planil sijaj
in spremlja me tiho v samotni kraj.

Kdor ni bil nikoli resnice vesel,
iskal bo ljudi, v ljudeh odsev
teh žametnih, dobrih, črnih oči,
da z njimi pozdravi se in zgovori.
Ah, če vidim ustnice. ki se smejó,
mi je takó težkó, samotno, tesnó...

Razbit nad dvomi duš stojim,
stojim in gledam in molčim,
nevtolažen od svojih ran,
luč me je prebudila iz sanj,
a potopila grenkobe ni —
to bi mogle le žametne črne oči.

N A T E Č A J U M R T V I H

Skozi sivo pajčevino sije dan.
Človek stopa po cesti raztrgan, bolan,
človek brez volje, v dno duše potrt,
človek, ki pričakuje smrt.

Tam v tišini meglenih poljan
umrl bo sredi žalostnih sanj,
kakor luč bo pojemał, ugasnil,
in pred vsem svetom se bo skrıl.

ŽELJA PO SMRTI

Daj mi Bog, da mogel bi umreti,
tiho potopiti se v temó,
še enkrat kot zvezda zažareti,
onemeti, pasti v črno dno,

kjer nikogar ni in kjer ne sveti
niti ena luč in ni težkó
čakati poslednjih razodetij,
kar od vekomaj je rojeno biló.

Daj, da ločim se od bridkih dni
in se vanje več nikdar ne vrnem,
daj mi milost: temo, ki teší —
naj se v bolečini s Tabo strnem,
a preteklost naj ostane v črnem
času, ki mi v njem obstanka ni...

N O V O M E S T O

M I R A N J A R C

III.

Pogled s Kapiteljskega marofa na to molčeče mesto je vedno izzval v Bohoriču čuvstvo osamelosti, posebno še v teh majskih dneh. V mraku posiveli pas Krke ovija kot prežeča kača polotok, vzbočen v grmado hiš, iznad katerih se dviga visoki gotski zvonik. Na tem polotoku se odigrava trudno življenje domačih in priseljenih trgovskih in uradniških družin, enomerno iz dneva v dan, prekinjeno samo po hrupnem odjeku kakega ponočnjaštva, ki razburi poštene meščane in razmreži spletke. Pa še tako zlohodne govornice usahnejo navsezadnje v šepetih, ki se zgrnejo spet v trdovratno dušljivo molčanje.

Vsak večer prihaja zdaj Bohorič pod te kostanje, kjer ga nihče ne moti. Redki sprehajalci hodijo tuji mimo njega: dva starejša uradnika, ki se glasno in ognjevito razgovarjata o vojnih dogodkih. Izmed tistih sta, ki zdaj ves svoj prosti čas prežive ob zemljevidih, zasledujoč pomikanja in umikanja armad tako pozorno in vztrajno, kot da od njih odvisijo uspehi na bojiščih. Čemerni profesor, ki tog in stisnjen, menda še ni pozabil svoje čuvarske dolžnosti, komaj čaka, da bi presenetil kakega dijaka s cigareto v ustih. Zapoznela služkinja z otroškim vozičkom v spremstvu madžarskega vojaka